

Походътъ бѣше усиленъ.

Първитѣ слънчеви лъчи озариха българското воинство да лечъ задъ Сребърна. А гласътъ на Сребърната камбана още о отекваше въ далечинитѣ и допѣваше химна на свободата.

Желѣзко не се стърпя. Той се отби съ онѣзи, които бѣха пратени да спасятъ Сребърна отъ пожара.

XII

ПРЕДЪ БАЦИНЪ ГРОБЪ

Желѣзко следъ като помогна за потушаване на пожара отби се на гробищата да намѣри свидни гробове.

Гърдитѣ се задъхваха отъ мъжа. Очитѣ неволно лѣятъ сълзи; умътъ е помраченъ. Той искаше да извика на мъртвитѣ да излѣзатъ отъ гробове и видятъ какво е станало съ тѣхнитѣ домове. И до като по-рано си бѣше казалъ, че ще прави само добро — сега въ гърди кипѣше мѣсть : мѣсть къмъ онѣзи, които запалиха родното му село!

И защо хората сж толкова жестоки, — се питаше Желѣзко. Отговоръ не намираше... Кой имъ е кривъ, че немогатъ да устоятъ на нашия напоръ! Не виждатъ ли, че макаръ да сж много отъ насъ, пакъ сж безсилни да запазятъ чуждото! Не разбиратъ ли, че ние макаръ да сме по-малко, ги разгонихме защото идемъ да си вземемъ своето...

Много мисли пълнѣха главата на Желѣзка до като дирѣше гроба на баща и майка. И когато го намѣри — той колѣнчи предъ куглата и дълго се моли за покоя на мъртвитѣ; и дълго пролива сълзи.

Изплакалъ тѣзи и неволи Желѣзко стана, прекръсти се и пакъ дълго стоя съ оборена глава. Нѣколко пѣти понече да си трѣгне, а все го задържа нѣщо : кой знае дали ще се върне пакъ на това свѣто мѣсто! И като взе отъ прѣстѣта на гроба, загъна я въ кърпичка и я тури въ пазва.

После пакъ се вгледа въ гроба, извърна се наоколо да обгледа и другитѣ гробове и съ провлачени стѣпки пое по пѣтя, да стигне бойни другари.